Cel mai bun fotbalist al anului

Sandor Kocsis este unul din cei mai cunoscuți jucători de fotbal din lume. De 47 de ori internațional, pînă la 25 de ani cît numără în prezent, Sandor Kocsis a jucat la Cairo, Stockholm, Moscova, Londra, Zürich, Berna și în alte zeci de mari orașe din Europa unde multe milioane de spectatori i-au admirat înalta măiestrie. Ei l-au aplaudat pentru splendidele sale lovituri de cap, pentru șuturile în „foarfecă" pe care le execută cu atîta pricepere, pentru fantezia cu care crează situațiile de gol.

Puțini portari dintre cei care au jucat împotriva lui se pot mîndri azi că n-au primit nici un gol de la Kocsis. Intr-adevăr, cele 60 de goluri marcate numai în acest an de interul dreapta al naționalei maghiare în cele 26 meciuri internaționale, dovedesc extraordinara eficacitate a acestui jucător. In campionatul maghiar și în meciurile de pregătire ale reprezentativei ungare, Sandor Kocsis a înscris 70 de goluri! Deci în total 130 goluri marcate în 62 meciuri! O performanță excelentă de care poate fi gelos oricare dintre fotbaliștii renumiți.

„Sandor Kocsis marchează fără a contribui prea mult la jocul de cîmp", scria un gazetar elvețian în perioada campionatului mondial de fotbal.

Intr-adevăr, Kocsis nu excelează în jocul de cîmp dar înscrie goluri și deseori atunci cînd nimeni nu se așteaptă. Cum se explică acest lucru? In primul rînd, el nu ține mingea niciodată. Kocsis este dușmanul driblingului. Cînd primește mingea, sau o prelungește sau trage spre poartă. Aceasta din urmă este soluția pe care o alege cel mai des. Prin viteza sa excepțională, aflîndu-se în continuă mișcare, el reușește să se demarce de apărători și trage! Indiferent cum îi vine mingea pe picior Kocsis trage la fel de bine cu ambele picioare, din vole și, de cele mai multe ori atunci cînd este cu spatele la poartă se aruncă înapoi, trăgînd prin foarfecă. Dar, cea mai mare măiestrie a lui Kocsis constă în jocul de cap. **„Jocul de cap este cea de a treia claviatură a sa"**, a declarat un specialist elvețian. Kocsis are o detentă impresionantă ajungînd chiar mingile care ating înălțimea de 2,40 m. (El este înalt de 1,76 m.). Cu capul, Kocsis dă o direcție precisă mingii, care se oprește de cele mai multe ori, în plasă. Anul acesta, Kocsis a înscris cu capul 45 de goluri, printre care se numără și ultimele două goluri victorioase din prelungirile jocului R. P. Ungară — Uruguay din campionatul mondial.

„Cînd voi fi bătrîn, cu barbă albă — a declarat Maspoli, portarul echipei Uruguay, **îmi voi aminti de cel mai mare jucător al tuturor timpurilor, acel tînăr fotbalist cu „cap de aur" care este interul maghiar Kocsis. Prin splendidele sale sărituri la cap, el a făcut de două ori consecutiv K.O. apărarea noastră"**.

Pentru aceste calități excepționale, Sandor Kocsis este apreciat astăzi în întreaga lume de toți fotbaliștii și este socotit, pe drept cuvînt, cel mai bun jucător de pe glob. După campionatul mondial de fotbal el a primit Cupa Federației mexicane de fotbal, oferită celui mai eficace jucător al campionatului, iar recent, în urma unei anchete făcute de o agenție sportivă apuseană, voturile îl indică pe Kocsis drept cel mai bun jucător din lume.

Aceste unanime aprecieri la adresa lui Sandor Kocsis nu fac decît să întărească prestigiul de care se bucură astăzi, în întreaga lume, fotbalul maghiar.

I. OCHSENFELD

VLADIMIR KUȚ SE GINDEȘTE LA VIITOR...

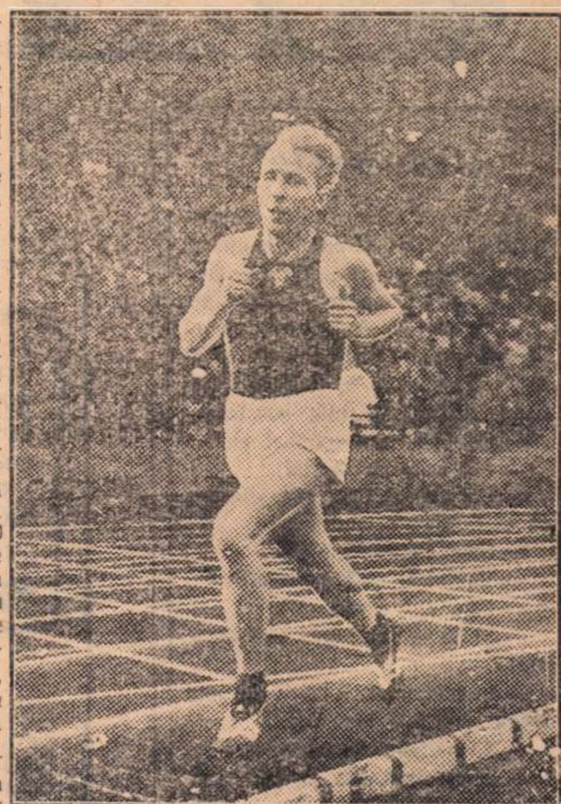
Scriitorul care ar dori să povestească într-un roman biografia sportivă a lui Vladimir Kuț, ar avea de răsfoit multe foi de concurs, fiind purtat prin diferite orașe mari și mici, pe numeroase piste și stadioane. Il va mira poate că datele ce despart aceste concursuri sînt foarte apropiate și că cele mai importante dintre ele se înșiră de-a lungul unui interval ce nu depășește un an de zile. Căci, drumul de campion al lui Vladimir Kuț, început modest, într-o competiție atletică populară de la Leningrad, cunoaște o desfășurare de-a dreptul amețitoare prin amploarea și prin viteza cu care s-a desfășurat. Putem caracteriza aceasta în cîteva cuvinte: necunoscut în anul 1953, campion al Europei și recordman al lumii în anul 1954. Aceasta este calea străbătută de Kuț în numai 365 zile!

Multă vreme încă nu vom uita acea cursă de 5.000 m. din cadrul Festivalului de la București, în care Kuț a fost marea revelație. Pentru o clipă, să-i dăm cuvîntul lui Emil Zatopek. El a povestit, într-un articol care a făcut înconjurul lumii, gîndurile ce l-au frămîntat în timpul memorabilei întreceri:

„... nu știam cine e. Nu-i cunoșteam numele. Ii vedeam doar numărul 21 pe tricou, dar era un alergător sovietic și aceasta constituia principalul. Abia după cursă mi s-a spus că-l cheamă Vladimir Kuț, după ce de-a lungul a 5.000 m. aflasem singur că este un mare alergător".

Ochiul priceput al triplului campion olimpic nu se înșelase văzînd în Kuț pe campionul ideal, pe campionul viitorului. Numai că acest viitor avea să fie foarte apropiat. Tînărul sportiv sovietic, care de la fiecare start al cursei de 5.000 m. se avînta în luptă cu un curaj uimitor și sfidînd tactica de așteptare — atît de populară printre alergătorii vechi și noi —, impunea tactica sa nouă, a curselor luate pe cont propriu și duse într-o trenă infernală de la un capăt la celălalt, s-a arătat în scurt timp a fi un specialist neîntrecut al celei mai frumoase curse de fond.

Vladimir Kuț punea, dintr-odată, în fața adversarilor săi o grea dilemă: să-l urmeze pe acest alergător neobosit, riscînd ieșirea din ritm și inevitabila sufocare, sau să-l lase să-și facă de unul singur cursa, acceptînd riscul, la fel de mare, de a nu-l mai putea ajunge la sfîrșit?

Tactica lui Kuț, care pentru unii echivalează cu sfidarea oricărei tactici, i-a adus laurii unor victorii strălucite. In cea mai importantă cursă a ultimilor ani, întrecerea pe 5.000 m. la campionatele europene de la Berna, cei care au încercat să alerge în plasa lui, au abandonat sufocați, iar cei care sperau într-un finiș salvator au trecut linia de sosire la mulți metri după Kuț, cînd alergătorul sovietic... își și îmbrăcase treningul.

Nu vom mai relata filmul curselor lui Kuț. Se știe bine că el l-a învins pe două ori pe Emil Zatopek, stabilind în ambele curse recorduri ale lumii, care este acum de 13:51,2. A încheiat anul 1954 învingător, pe culmea gloriei sportive, cucerită prin muncă și perseverență.

Ce planuri își face Kuț pentru viitor?

El se gîndește, firește, la anul olimpic 1956. In asemenea condiții, sezonul sportiv 1955 va fi nou prilej de cercetări, de studii, pentru a putea menține în tot cursul anului aceeași formă sportivă. Kuț știe bine că la Melbourne, în marea confruntare a celor mai buni atleți de pe glob, va trebui să alerge 5.000 metri la o dată cînd Europa se va găsi în plină iarnă.

Kuț crede că recordul său pe 5.000 m. este departe de a constitui o limită. El a declarat, după magnifica sa cursă de la Praga, că se mai pot smulge secunde timpului.

Nu uită Kuț nici învățătura. Anul 1955 va coincide cu absolvirea facultății și atletul sovietic se pregătește de pe acum pentru proiectul de diplomă. Obișnuit să fie fruntaș, marele campion nu concepe nici aici altă posibilitate decît de a fi primul.

Cei care l-au văzut alergînd pe Kuț, remarcă liniștea pe care o oglindește fața sa în timpul alergării. Ea izvorăște din seninătatea cu care sportivul sovietic știe să-și împletească viața. In activitatea lui, munca și sportul se îmbină, într-adevăr, armonios.

VALERIU CHIOSE

SPRINTERA Nr. 1 A ANULUI 1954

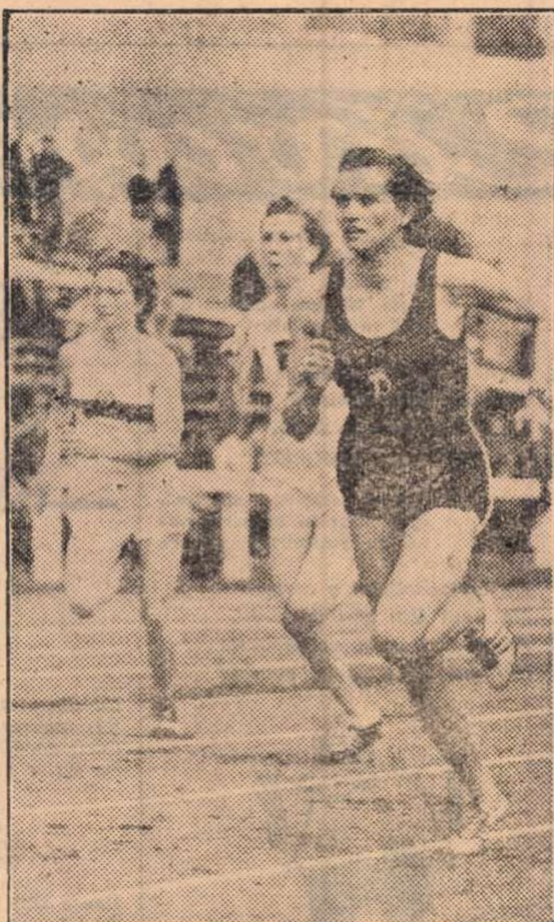
Christa Seliger-Stubnik

Iubitorului de sport îi place să vorbească despre marii campioni. Despre acei sportivi desăvîrșiți, care, prin talentul lor, prin curaj și antrenament neobosit, ajung la performanțe ce păreau de neatins, cuceresc lauri pe stadion, ridică valuri de entuziasm în tribune. Admiratorul pasionat îi îndrăgește mai mult cu fiecare nouă victorie. Pentru el, campionii sînt inși ieșiți din comun, oameni excepționali, înconjurați parcă de aureola invincibilității.

Și totuși, marele campion nu este decît un om obișnuit, ca oricare altul. El poate fi, de pildă, tînăra aceea de 19 ani, cu părul tuns băiețește, cu ochi vioi, trup ce pare firav sub bluza largă a treningului... Așa arăta Christa Seliger, acum un an și jumătate, în vara Festivalului de la București. O fată simplă, deschisă la vorbă, emoționată de mărimea victoriei ei, la care nici nu îndrăznise să spere înainte de start. La București, pe Stadionul Republicii, svelta atletă din R.D. Germană realizase o mare performanță: 11,7! Atît arătaseră cronometrele cursei de 100 m., iar în urma Christei rămăseseră pe pista de zgură roșie alergătoare cu nume de rezonanță mondială.

Atunci, la București, și-a primit consacrarea internațională Christa Seliger, atleta din Potsdam, cea care cu un an mai tîrziu avea să fie numită de ziare „cea mai rapidă alergătoare a Europei". Intr-adevăr, pe tabela celor mai bune performanțe feminine ale anului atletic 1954, Christa Seliger-Stubnik figurează în fruntea probelor de sprint cu un nou record european pe 200 m.: 23,6.

De la întrecerile Festivalului de la București și pînă în acest sfîrșit de sezon, Christa a alergat pe numeroase piste din Europa, ieșind învingătoare în mari întreceri internaționale. La un singur concurs a fost absentă... Impreună cu Gisela Köhler și Ulla Jurewitz, celelalte două mari atlete din R. D. Germană, ea nu a putut lua parte la campionatele europene de la Berna, în vara aceasta. De ce? Fiindcă acei care conduc sportul în Germania Occidentală, revanșarzi orbiți de patimă, n-au acceptat ca la Berna să participe o reprezentativă unită, cu atleți din întreaga țară germană... Așa s-a făcut că pe pista de alergare a stadionului Neufeld din Berna cea mai bună sprinteră a anului n-a putut să-și apere renumele. Dar, militariștilor vest-germani, celor care, urînd pacea, nesocotesc și noțiunea de sport, Christa Seliger le-a dat cel mai bun răspuns. Chiar dacă n-a putut concura la campionatele europene, ea a continuat să muncească pentru ridicarea măiestriei sale, a luptat mai departe pentru gloria sportivă a țării ei, pe care o dorește unită și pașnică. Cu nesecat avînt tineresc

Christa Seliger a cules în acest an un șirag întreg de succese și performanțe, care o arată limpede ca sprintera Nr. 1 a lumii!

Christa Seliger, sportiva modestă din R.D. Germană este o mare campioană, care merită din plin admirația tuturor.

V. RADU

„10.000 metri pot fi alergați în mai puțin de 28 minute"

Acum, cînd bilanțul sezonului sportiv de vară al anului 1954 a fost încheiat, se poate spune cu certitudine că Emil Zatopek continuă să păstreze un loc de frunte în scena atletismului mondial.

Acesta în pofida afirmațiilor unor sceptici, care au preconizat în repetate rînduri „sfîrșitul" carierei lui Emil Zatopek și ale căror glasuri au răsunat și mai tare, mai cu seamă, după cele două înfrîngeri suferite de campionul olimpic în fața excepționalului fondist sovietic Vladimir Kuț.

Dar, să nu uităm un lucru: deși învins la Berna și Praga în cursa de 5000 m., totuși acest fenomenal Zatopek a cîștigat crosul ziarului l'Humanité, a stabilit în acest an două recorduri ale lumii, a fost primul care a îngenunchiat performanța „de granit" a lui Gunder Hägg pe 5000 m., declanșînd acea avalanșă de recorduri în clasica cursă de fond, a spart granița celor 29 minute pe 10.000 m. stabilind și în această grea probă un record excepțional.

Nu se poate spune deci, că Zatopek nu și-a adus și în acest an contribuția la mersul înainte al atletismului, disciplină în care s-a numărat mereu printre deschizătorii de drumuri.

Dorind să cunoaștem noutăți despre celebrul campion, am luat legătura telefonică cu el prin intermediul ziarului „Ceskoslovenski sport". Am aflat în felul acesta că Zatopek nu și-a întrerupt nici o clipă pregătirile, ci dimpotrivă, le-a intensificat. Metoda eforturilor maxime la antrenamente continuă să rămînă „arma" cu care Zatopek a învins mulți adversari și cu care speră să obțină noi victorii.

Campionul olimpic a tras o serie de concluzii de pe urma principalelor concursuri atletice din acest an. El consideră că supremația mondială pe 5000 m., deținută de Kuț, se află în mîini bune și crede că acest minunat alergător sovietic va coborî și mai mult cifra recordului, la realizarea căruia a luat parte și Emil Zatopek. In schimb, pe 10.000 m. Zatopek apreciază că este de datoria sa să îmbunătățească recordul mondial. „25 ture de pistă pot fi alergate chiar și sub 28 minute", — afirmă atletul cehoslovac, iar cuvintele sale nu par de domeniul fanteziei. Este evident că Zatopek se pregătește atît de intens, tocmai ca să arate că pronosticul său se bazează pe date concrete.

In vederea anului olimpic, 1956, Zatopek se va antrena în mod special pentru maraton, singura probă la care se înscrie. Și aici campionul olimpic prevede performanțe mult superioare celor existente. Ritmul „supremei alergări" poate fi simțitor accelerat, după părerea lui Emil Zatopek.

Trebuie să înțelegem din aceste cuvinte că pentru maratonul Olimpiadei de la Melbourne Emil Zatopek ne rezervă o surpriză. Fără îndoială, o surpriză plăcută...

C. VALERIU